

A CATALUNYA, SINDICATS I PARTITS BUSQUEN UN NOU MODEL DE RELACIONS

UGT i CCOO, ¿cap a on van?

Els últims esdeveniments ocorreguts a Catalunya entre els sindicats UGT i CCOO i els partits teòricament afins varien considerablement l'espectre polític d'aquests grups que, amb la fita del Primer de Maig, s'apressen a consolidar les seues posicions.

Joan Vila i Triadú

El món sindical viu a Catalunya moments de certa agitació interna. No només per l'onada de vagues i conflictes sectorials que hi ha aquests mesos, en un procés que s'accelera a mesura que s'acosta l'u de maig, sinó també perquè les relacions entre sindicats i partits d'esquerra han variat força d'ençà del 14-D.

Això és molt clar en el cas de la UGT. Tot i que, durant mesos, s'han fet mil i un equilibris per tal d'evitar el trencament de les relacions amb el PSC, a Catalunya s'ha acabat seguint la tendència general de tot l'estat. La dimissió de Justo Domínguez i Florencio Gil Pachón de diputats al Parlament de Catalunya, el 21 de març, és la punta de l'iceberg d'una crisi més profunda que els uns i els altres s'entossudeixen a negar.

Pel que fa a Comissions Obreres, el problema és la incidència que pot tenir la crisi d'Iniciativa per Catalunya en un sindicat que fins ara *compartien*

equilibradament els dos grans partits comunistes, el PSUC i el PCC. El traspass recent d'un bon nombre de militants del segon al primer, la majoria dirigents sindicalistes, ha posat de manifest que CCOO no podrà restar al marge d'un procés que té tots els números per acabar a bufetades.

Un divorci consumat

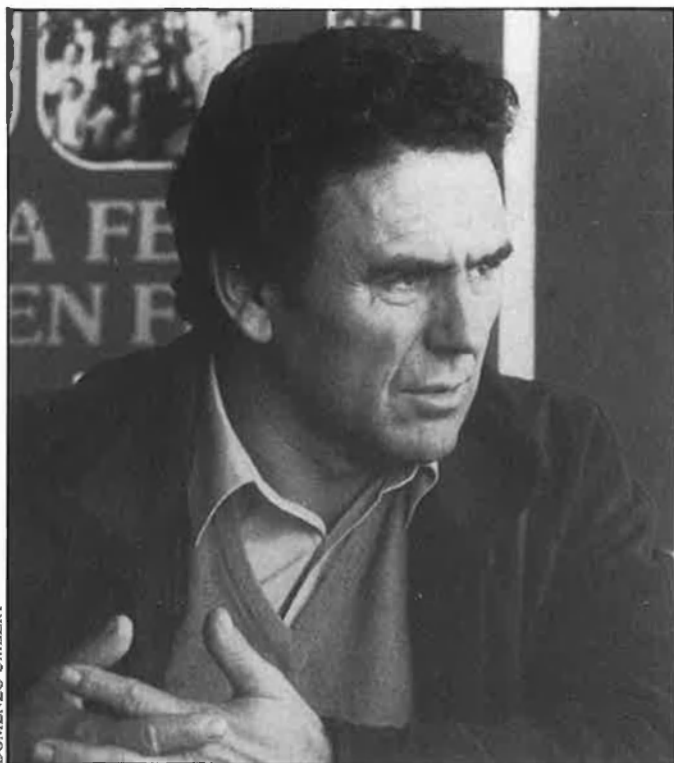
Ni Domínguez ni Gil Pachón no han volgut fer declaracions a EL TEMPS sobre la situació actual de les relacions UGT-PSC. Tots dos ex-diputats, que el cap de setmana passat eren a Castelló de la Plana participant en un seminari sobre concertació social, han preferit tirar terra sobre l'assumpte i no parlar-ne més fins que vegin com van les coses a Madrid. De moment, s'han deslligat totalment del partit: Gil ha plegat de l'executiva del PSC, i Domínguez, que n'és membre de dret per ser el secretari general de l'UGT, no hi assisteix des de fa temps.

En canvi, els altres dos diputats socialistes autonòmics que també són di-

rigents ugetistes, Josep Maria Rané i Dionís García, han anunciat que no pensen dimitir de moment. Tampoc són els únics vincles orgànics entre sindicat i partit que es mantenen: sense anar més lluny, el responsable d'acció sindical del PSC, Pepe Alvarez, és alhora secretari d'organització de la Federació del Metall d'UGT.

Segons fonts pròximes a la direcció del PSC, el partit té molt d'interès perquè les relacions amb el sindicat no es trenquin del tot. Ells, diuen, han fet tots els possibles per mantenir drets els ponts del diàleg, mentre que és la UGT la que ha tingut una actitud més bel·ligerant i tancada. «La doble militància es mantindrà com fins ara, això és segur», comenta Toni Bolano, secretari d'Imatge de la UGT de Catalunya. «Però el model de relació entre totes dues organitzacions serà molt diferent en el futur. Per dir-ho d'una manera gràfica, deixarà de ser un cos amb dues cames, per passar a ser dos cossos independents que, quan convé, s'estrenyen les mans».

Tant el partit com el sindicat conti-

Justo Domínguez.

Raimon Obiols.

nuen parlant de relacions fluïdes, però a ningú no escapa que l'adjectiu més suau que podria fer-se servir és el de *tenses*. També ho creu així Paco Neira, diputat del PSC a Madrid i un dels dirigents sindicals expedientats durant la crisi de la UGT-Metall l'any passat: «La direcció actual del sindicat no té decisions pròpies, va a remolc de Madrid, i com que allí Redondo i González estan barallats, doncs aquí s'ha de tallar amb l'Obiols com sigui». Per a Neira el conflicte neix quan UGT comença a derivar cap a una organització cada vegada més política i menys sindical. Evidentment, la direcció del sindicat diu que no és així, que el desencadenador de la tempesta és l'actitud submissa del PSC respecte al PSOE i el govern central quan es posa en qüestió la política econòmica d'aquest últim.

Segui com sigui, hi ha un punt fonamental que els uns i els altres no volen ni mencionar: si els diputats ugetistes deixen l'escó parlamentari per discrepàncies amb el partit, ¿qui pot assegurar que no hi haurà afiliats a la UGT que trencaran el carnet del PSC o a l'inrevés? Algú diu que això és un problema de consciència de cadascú i que no s'hi pot fer res. Però quan s'acostin les eleccions, això esdevindrà un greu conflicte polític. A final d'abril, el comitè confederal de la UGT haurà de prendre una decisió sobre les eleccions europees i amb tota seguretat optarà per no demanar el vot per al

PSOE. La iniciativa del comitè federal d'aquest partit del passat 7 d'abril, que intentà impulsar de nou la comissió mixta PSOE-UGT, pot ser un gest de distensió massa tardà. I un Primer de Maig conjunt amb CCOO, com feia 7 anys no es veia, és un nou punt de conflicte, donat que els dirigents socialistes han acusat repetidament la central sindical de caure al parany de l'estratègia comunista.

Desequilibri intern

Comparada amb la de la UGT, la situació a la CONC (Comissió Obrera Nacional de Catalunya) és aparentment tranquil·la. La crisi greu que viu des de fa mesos Iniciativa per Catalunya, provocada per les diferències de criteris entre el PSUC i el PCC, no hauria d'afectar el sindicat anomenat «comunista». Però la realitat és ben diferent. L'últim congrés de la CONC, a finals del 1987, va establir un cert equilibri als òrgans directius entre les dues «famílies» presents al sindicat.

Quan el PSUC va impulsar un congrés d'unitat comunista, el passat 12 de març a Castelldefels, i un bon nombre de militants dels PCC van ingressar al primer, aquest equilibri va canviar. No hi ha unanimitat tampoc sobre l'abast de la fuga: uns parlen d'un miler de persones; altres, que passen de 250. Però tots reconeixen que hi ha una situació nova a CCOO. Alfred Clemente, secretari general del sindicat a Barcelona i un dels recentment traspassats al

PSUC, creu que no hi ha hagut cap trasbals al sindicat: «Com que no depenem organitzativament de cap partit, és incorrecte dir que s'ha trencat l'equilibri. El que passa és que, sent els mateixos, ara n'hi ha més que políticament apostem pel PSUC. La presència al sindicat de militants del PCC és ara molt reduïda i localitzada»

Les federacions del Barcelonès de construcció i activitats diverses i les territorials del Barcelonès Nord i del Tarragonès són les úniques que ara, per ara, domina el partit pro-soviètic. «No és que hi hagi una caça de bruixes, però sí que es veuen els primers símptomes que ens volen arraconar», diu Paco Muñoz, secretari general de CCOO-Construcció i un dels quatre membres del PCC que encara queden a l'executiva de la CONC. «L'acord de l'últim congrés s'ha vulnerat i crec que caldria buscar una fórmula per reequilibrar les dues famílies»

Tot i aquestes discrepàncies, els dos sectors coincideixen en el fet que l'opció sindical està per damunt de les opcions ideològiques i que això impedirà que CCOO es trenqui, com ja va passar quan el PCC es va escindir del PSUC l'any 1982. Però si la ruptura de la federació Iniciativa per Catalunya es consuma, o el PCC n'és expulsat, com així semblen evidenciar-ho els últims esdeveniments (la carta de Rafael Ribó a Marià Pere sobre l'actitud dels dos diputats del PCC al Parlament), les tensions al sindicat creixeran. □